

A KÚRIA mint felülvizsgálati bíróság

Kfv. II. 37.827/2014/8.szám

A Kúria a Dr. Lux Anita ügyvéd (**cím**) által képviselt **Felperes** (**cím**) felperesnek a Dr. Vukovári Győző ügyvéd (**cím**) által képviselt Congregatio Jesu Szerzetesrend (1052 Budapest, Váci utca 47.) alperes ellen oktatási ügyben hozott közigazgatási határozat bírósági felülvizsgálata iránt indított perében az Egrei Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2014. május 9. napján kelt 9.K.27.058/2014/12. számú jogerős ítélete ellen a felperes által 13. sorszám alatt benyújtott felülvizsgálati kérelem folytán az alulírott napon - tárgyaláson kívül - meghozta az alábbi

ítéletet:

A Kúria az Egrei Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 9.K.27.058/2014/12. számú ítéletét hatályában fenntartja.

A le nem rótt 70.000 (hetvenezer) forint felülvizsgálati illetéket az állam viseli.

Az ítélet ellen további felülvizsgálatnak helye nincs.

Indokolás

A ... Iskola az alperesi szerzetesrend fenntartásában működő oktatási intézmény. Ezen oktatási intézmény ... tanulója volt a felperes ... napjától. A felperes magatartásával, beilleszkedésével kapcsolatos gondok rövid idő után jelentkeztek. A felmerülő problémákat a pedagógusok az osztály magatartásfüzetében, a tanuló ellenőrzőjében jelezték, az intézmény és a szülők között több esetben levelezésre került sor, a felperes édesanyja személyesen is beszélt az osztályfőnökkel és az iskola vezetésével. A felperes viselkedése miatt osztálytársai nemcsak az osztályfőnöktől, hanem a szüleiktől is segítséget kértek, és a szülői munkaközösség levelet juttatott el az osztályfőnökhöz, kérve a felperessel szembeni intézkedés megtételét.

Miután a felperes az írásbeli figyelmeztetéseket, személyes elbeszélgetéseket, a szülőkkel való kapcsolatfelvételt követően sem változtatott a magatartásán az oktatási intézmény fegyelmi bizottsága előzetes tényfeltáró eljárást folytatott le, majd a nevelő testület tantestületi értekezlet keretében 2013. december 12-én arról határozott, hogy előzetes egyeztetés nélküli fegyelmi eljárást indít a felperessel szemben.

Az elsőfokú fegyelmi bizottság 2014. január 8. napján kelt K-

1/2014. számú határozatában a felperessel szemben a házirend több pontjának megsértése miatt a nemzeti köznevelésről szóló 2011. évi CXCV. törvény (Nktv.) 58.§ (4) bekezdése alapján a kizárás az iskolából fegyelmi büntetést alkalmazta.

A határozat indokolásában a fegyelmi bizottság hivatkozott az iskola által megtett intézkedésekre, az írásbeli figyelmeztetésekre, a tanulóval és a szülőkkel folytatott beszélgetésekre, és ezek eredménytelenségére. Kiemelte, hogy a felperes szorgalmát és magatartását is tekintve elmaradt, felszerelése hiányos, az órán nem ír vázlatot, nem készíti el a feladatát, nem működik együtt, zavarja az óra menetét és elvonja a többiek figyelmét, az óráról késik, illetőleg van igazolatlan hiányzása is, a készségtárgyakat kivéve minden tantárgyból bukásra áll. Magatartását illetően a fegyelmi bizottság megállapítása szerint rossz példát mutat a társainak, megbotránkoztatja őket káromkodásával, szexuális megnyilvánulásaival, beszédével, mozdulataival, tiszteletlen viselkedésével, a lányok zaklatásával. Mindezek alapján levonta a fegyelmi bizottság azt a következtetést, hogy a tantestület egésze, a tanuló osztálytársai és szülei, valamint a felsőbb éves diákok egybehangzó visszajelzése alapján a felperes nem tud beilleszkedni az iskolába, tanulmányi eredménye és az iskola lelkiismeretével összeegyeztethetetlen viselkedése miatt vele szemben a leg súlyosabb fegyelmi büntetés alkalmazása indokolt.

A fellebbezés folytán eljárta alperes 2014. február 6. napján kelt H1/2014. számú határozatában - fegyelmi határozatban foglaltakkal lényegében egyet értve - a fellebbezést elutasította.

Az elsőfokú bíróság jogerős ítéletében a felperes keresetét elutasította. Részletesen ismertetette azokat a felperessel szemben megfogalmazott kifogásokat, amelyek a döntés alapjául szolgáltak. Megállapítása szerint a szülők tisztában voltak azzal, hogy a felperesnek mely magatartásával kapcsolatosan merült fel probléma. E körben utalt a szülőknek igazoltan kézbesített iskolai tájékoztató levelekre, az iskola és szülők közötti megbeszélésekre, továbbá a fegyelmi tárgyalásról készült jegyzőkönyvben foglaltakra. Igazoltnak látta azt is, hogy a fegyelmi tárgyalás során elhangzottakat, annak menetét hűen tükrözi az elkészült jegyzőkönyv. Hangsúlyozta, hogy a tárgyalásra a szülők folyamatos közbeszólása, a fegyelmi eljárás jogszerűségének kétségbe vonása volt a jellemző, a kiskorú gyermek meghallgatását is a szülők folyamatos közbeszólása szakította félbe. Az elsőfokú bíróság személyesen hallgatta meg a felperest, továbbá tanúbizonyítást folytatott le.

Az elsőfokú bíróság megállapította, hogy az oktatási intézmény folyamatosan jelezte a gyermekkel kapcsolatos problémákat, az ellenőrző napokra lebontva tartalmazta, hogy milyen magatartásért kapott osztályfőnöki, szaktanári és igazgatói figyelmeztetéseket. A 2013. december 3-i oktatási intézmény által küldött levél pedig összefoglalta a beírásokat, illetve a szülői munkaközösség

álláspontját.

Mindezek alapján alaptalannak tartotta a felperes azon hivatkozását, hogy a fegyelmi tárgyalásról szóló értesítés törvénytörő volt, mert nem tartalmazta a terhére rótt konkrét cselekményeket. Az elsőfokú bíróság – szemben a kereseti érveléssel – a 20/2012.(VIII.31.) EMMI rendelet (továbbiakban: EMMI rendelet) 53.§ (4) bekezdése alapján jogszerű lehetőséget látott arra, hogy az iskola egyeztető eljárás nélkül indítson fegyelmi eljárást a felperessel szemben. Utalt továbbá a Nktv. 58.§ (4)-(5) bekezdésében foglaltakra, valamint az oktatási intézmény házirendjére. Mindezek alapján levonta azt a következtetést, hogy a felperesi magatartás esetében megállapítható az ismételt fegyelmi vétség, hiszen az ellenőrző kilenc figyelmeztetést tartalmaz az eltelt időszak alatt. A felperes részbeni elismerő nyilatkozatára figyelemmel, valamint a rendelkezésre álló okirati bizonyítékok alapján a kötelességszegés, illetőleg a házirend szabályainak megsértésével az elsőfokú bíróság egyet értett, hangsúlyozva, hogy a tanuló kötelezettsége a kötelező és választott tanórákon, foglalkozásokon a képességekhez mérten rendszeres munkával való részvétel, a tanulmányi kötelezettség teljesítése, az iskola tanulmányi és fegyelmi rendjének megfelelő magatartás tanúsítása, illetőleg az iskolát fenntartó szerzetesrend által képviselt lelkiesség, illetőleg az ezzel járó kötelezettségek betartása. A katolikus szerzetesrend értékrendjével szemben állónak tekintette a bíróság a 2013. december 13. napján Szűzanyáról készített felperesi rajzot, amelyet önmagában is rendkívüli fegyelmi vétségként minősített.

A bíróság a felperesi indítvány ellenére indokolatlannak és szükségtelennek tartotta a fegyelmi tárgyalásról készült hangfelvétel becsatolását, tekintettel arra, hogy az elkövetett fegyelmi vétségeket az ellenőrző beírásai mind tartalmazzák. Az elsőfokú bíróság alaptalannak tartotta a felperes azon hivatkozását is, hogy a másodfokú eljárásban a szülők jelenléte nélkül hallgatták meg őt és osztálytársait, mivel erről sem jegyzőkönyv, sem feljegyzés nem készült, a másodfokú határozatból pedig az állapítható meg, hogy a bizonyítás felvételére a másodfokú eljárásban nem került sor, a határozat pedig azokon az adatokon, tényeken alapult, amely mindvégig rendelkezésre állt.

Az elsőfokú bíróság a kereseti érveléssel szemben rámutatott arra, hogy az iskola alapvetően nem azért zárta ki a gyermeket, mert nem jól tanult, hanem azért, mert elfogadhatatlan viselkedést tanúsított. Alaptalannak találta a felperes azon hivatkozását, hogy az eljárás dokumentumainak nagy részét nem ismerte, mert az oktatási intézménytől részletes tájékoztatást kaptak a szülők a felperes magatartásával kapcsolatban felmerülő problémákról.

A jogerős ítélet ellen a felperes nyújtott be felülvizsgálati kérelmet, melyben a jogerős ítélet megváltoztatását és a meghozott határozatok hatályon kívül helyezését, másodsorban az ítélet hatályon kívül helyezését és az elsőfokú bíróság új eljárásra

utasítását kérte. Pontosított felülvizsgálati kérelmében azt állította, hogy a jogerős ítélet sérti a perek tisztességes lefolytatásához való jogot előíró, a Polgári perrendtartásról szóló 1952. évi III. törvény (a továbbiakban: Pp.) 2.§ (1) bekezdésében, továbbá a bíróság tájékoztatási kötelezettségéről szóló Pp. 3. § (3) bekezdésében, valamint a bizonyítékok értékeléséről szóló Pp. 206.§ (1) bekezdésében foglaltakat.

Sérrelmezte, hogy az eljáró bíróság a bizonyítási indítványait elutasította, így a fegyelmi tárgyalásról készült hangfelvétel becsatolására való kötelezést mellőzte. Álláspontja szerint a bíróság a rendelkezésre álló bizonyítékokat tévesen értékelte, ezzel lényegében az eljárás alapjául szolgáló valóságos tényállást nem tisztázta, és nem állapította meg azokat a konkrét kötelezettségszegéseket, amelyeket a terhére róttak, így megakadályozta az azzal szembeni felperesi védekezést. Álláspontja szerint a fegyelmi tárgyalási jegyzőkönyv több olyan lényeges történést nem tartalmaz, amely az eljárás szempontjából releváns és a hangfelvételen megtalálható. Véleménye szerint lehetőséget kellett volna biztosítani az igazolatlan hiányzással és a tanulmányi eredménnyel kapcsolatosan a bizonyításra. Állította, hogy önhibán kívül került abba a helyzetbe, hogy a felszerelése hiányos volt. Kifogásolta, hogy a bíróság nem vette figyelembe a házirend fokozatosságra vonatkozó előírásait, és ennek ellenére jogszerűnek ítélte az iskolából történő kizárását. Utalt arra, hogy az osztályfőnöki és szaktanári, illetőleg igazgatói figyelmeztetések nem felelnek meg a házirend 7. oldalán foglaltaknak. Álláspontja szerint a bíróság tévesen ítélte meg az iskola által kezdeményezett iskolaváltoztatás kérdését is, és nem megfelelő súllyal vette figyelembe, hogy a szülők tudta nélkül át is írástak a másik iskolába, ami szabálytalan. Tévesnek minősítette azt, hogy a Szűzanyáról készült rajz már önmagában olyan rendkívüli fegyelmi vétség, amely a fegyelmi büntetés kiszabását megalapozta. E körben is a tényfeltárás hiányára utalt, továbbá arra, hogy két rajz készült, az egyik egyértelműen a Szűzanyát ábrázolja, míg a másik egy egészen mást. Fenntartotta, hogy mind a fegyelmi eljárás lefolytatójának, mind a bíróságnak tisztáznia kellett volna a tényállást, és csak ezt követően lehetett volna ilyen súlyos következményekkel járó döntést hozni. Felülvizsgálati kérelmének kiegészítésében állította azt is, hogy a Pp. 336/A.§ (1) bekezdés b) pontja alapján a bíróságnak hivatalból kellett volna a bizonyítást elrendelnie, illetőleg az alperest terhelte volna a közigazgatási perben a bizonyítás a Pp. 336/A.§ (2) bekezdése alapján.

Az alperes felülvizsgálati ellenkérelmében a jogerős ítélet hatályban tartását kérte. Álláspontja szerint a lefolytatott fegyelmi és bírósági eljárás megfelel a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseknek, mert azokban sem eljárásjogi, sem anyagi jogi jogsértés nem történt. A bizonyítékok értékelése megvalósult, a bizonyítékok körét a fegyelmi jogkör gyakorlója az EMMI rendelet

57.§ (1) bekezdése szerint határozta meg. Az osztály magatartásfüzete, a tanuló ellenőrzője, az iskola és a szülők levelezése, a fegyelmi tárgyalást megelőző tényfeltáró eljárás, illetőleg a fegyelmi tárgyalás jegyzőkönyve, valamint a további tanúvallomások mind azt támasztják alá, hogy megalapozott döntést hozott a fegyelmi jogkör gyakorlója és a bíróság is.

A Kúria a felperes felülvizsgálati kérelmét a Pp. 274.§ (1) bekezdése alapján tárgyaláson kívül bírálta el, és a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (2) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelem keretei között vizsgálta.

A felperes felülvizsgálati kérelme nem alapos.

A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság az eljárási szabályokat betartva, a releváns tényállást megállapítva, és a vonatkozó jogszabályi rendelkezéseket helyesen értelmezve hozta meg döntését, és jogszerűen jutott arra a következtetésre, hogy az alperes határozata törvényes.

A Kúria a felülvizsgálati kérelem kapcsán elsődlegesen arra mutat rá, hogy a Pp. 272.§ (1) bekezdése alapján a felülvizsgálati kérelmet a jogerős határozat közlésétől számított 60 napon belül kell benyújtani, illetőleg ajánlott küldeményként postára adni. A felülvizsgálati kérelemben a Pp. 272.§. (2) bekezdése alapján meg kell jelölni azt a határozatot, amely felülvizsgálatát kéri a fél és elő kell adni a jogszabálysértés és a megsértett jogszabályhely megjelölése mellett, hogy a fél a határozat megváltoztatását milyen okból kívánja. A felperes határidőben előterjesztett felülvizsgálati kérelme a Pp. 272.§ (2) bekezdésében foglaltaknak nem felelt meg, tekintettel arra, hogy nem tartalmazta azoknak a jogszabályi rendelkezéseknek a megjelölését, amelyek megsértésére a megfogalmazott felülvizsgálati kérelem tartalmilag hivatkozott. Erre figyelemmel és a kiskorú felperes érdekét szem előtt tartva a Kúria lehetőséget biztosított - a felülvizsgálati kérelem hivatalból történő elutasítását mellőzve - arra, hogy a felperes pontosítsa a felülvizsgálati kérelmét és hiánypótlás keretében pontosan jelölje meg azokat a jogszabálysértéseket, amelyekre tartalmilag a felülvizsgálati kérelemben utalt. A Kúria álláspontja szerint a felperes a hiánypótlásában - a felülvizsgálati kérelmének megfelelően - indokoltan hivatkozott a Pp. 2.§ (1) bekezdésében, a Pp. 3.§ (3) bekezdésében és a Pp. 206.§ (1) bekezdésében foglaltakra. Ugyanakkor a Pp. 336/A.§ (1) bekezdés b) pontjában és a 336/A. § (2) bekezdésében foglalt jogi hivatkozásai tartalmilag eltérnek a határidőben előterjesztett felülvizsgálati kérelemtől, így azok érdemi vizsgálatára a Kúria nem látott lehetőséget, tekintettel arra, hogy az a felülvizsgálat előterjesztésére nyitva álló határidőn túl előterjesztett és tiltott kiterjesztést megvalósító jogi érveknek minősülnek.

Fentiekre figyelemmel a Kúria a jogerős ítéletet kizárólag abból a

szempontból vizsgálta, hogy sérült-e a felperes tisztességes eljárás lefolytatásához való joga, a bíróság kellő tájékoztatást nyújtott-e a jogvita eldöntése érdekében a bizonyítás szabályairól, illetőleg az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelésére vonatkozó szabályokat betartotta-e eljárása során.

A Pp. 2.§ (1) bekezdésére történő felülvizsgálati érvelés kapcsán arra utal a Kúria, hogy a polgári eljárás alapelvei olyan általános elvi tételek, amelyek iránymutatásul szolgálnak a jogalkalmazók számára. Az alapelvek érvényesülése a részletszabályokon keresztül valósul meg, ebből pedig az következik, hogy megsértésük is csak közvetett módon, a részletszabályok megsértésén keresztül valósulhat meg. A Kúria álláspontja szerint a felperes a Pp. 2.§ (1) bekezdésének megsértésére történő hivatkozása lényegében a bizonyítási eljárás szabályainak megsértéséhez kapcsolódó alapvető hivatkozás, ezért ezen érvelés helytállóságát a Pp. 206.§ (1) bekezdésében, illetőleg a Pp. 3.§ (3) bekezdésében foglalt előírások megtartásán keresztül elemezte.

A Kúria áttekintette az elsőfokú bíróság által lefolytatott bizonyítási eljárást és megállapította, hogy az elsőfokú bíróság a felvett tárgyalási jegyzőkönyv szerint valóban nem tájékoztatta a felperest a bizonyításra szoruló tényekről, a bizonyítási teherről, illetőleg a bizonyítás sikertelenségének következményeiről, holott ezt számára a Pp. 3.§ (3) bekezdése előírta. Ez a bírói mulasztás egyértelmű eljárási hiba, azonban a per adatai alapján a jogi képviselővel eljáró felperes tisztában volt a bizonyítási lehetőségekkel, bizonyítási indítványokat terjesztett elő, így ez a mulasztás érdeksérelmet a felperesnek nem jelentett. Itt jegyzi meg a Kúria, hogy a felperes nem azért lett pervesztes, mert tájékoztatatlansága folytán nem élt a bizonyítás lehetőségével, és nem igazolta állításait, hanem azért mert a rendelkezésre álló adatok kétséget kizáróan igazolták a fegyelmi határozatban hivatkozott tényeket, a felperesi bizonyítás pedig olyan irányú volt, amely nem volt alkalmas a tények cáfolatára. Jelen ügyben a Kúria kellő kioktatás mellett sem látott lehetőséget további bizonyításra.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítási eljárás keretében meghallgatta a felperest, az édesanyját, az édesapját, továbbá **Ny.K.**-t, az iskola igazgatóját, **D.K.**-t, a felperes volt osztályfőnökét, **Sz.J.**-t az iskola igazgatóhelyettesét. A felperes ezen túlmenően kérte a fegyelmi tárgyalásról készült hangfelvétel becsatolását, állítva, hogy ez bizonyítja a jegyzőkönyv hiányosságát, illetőleg azt, hogy nem volt tényleges fegyelmi tárgyalás, csak vita a felek között. A bíróság a nyilatkozatokat értékelte, a bizonyítási indítvány elutasítását megindokolta.

A Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság helyesen hivatkozott jogerős ítéletében arra, hogy az oktatási intézmény, illetve az alperes a fegyelmi eljárás során lényeges eljárási

szabályt nem sértett, eljárási kötelezettségeinek eleget tett, így a tényfeltárási kötelezettség körében terhére mulasztás nem róható.

A Kúria elsődlegesen arra mutat rá, hogy a fegyelmi eljárás megindításával, illetőleg a fegyelmi eljárás lefolytatásával kapcsolatos alapvető szabályok tükrében az elsőfokú bíróság helyesen minősítette az eljárást. Az EMMI rendelet 53.§ (1) bekezdése szerint a fegyelmi eljárás pedagógiai célokat szolgál, a fegyelmi eljárást egyeztetési eljárás előzheti meg, de ennek célja a kötelezettségszegést elkövető személy és a sérelmet szenvedő személy közötti megállapodás és a sérelem orvoslása. Figyelemmel arra, hogy a perbeli esetben az egyeztetési eljárás céljának elérése fel sem merülhetett, továbbá a felperes háromnál több fegyelmi vétséget követett el, ezért a Kúria álláspontja szerint az EMMI rendelet 53.§ (4) bekezdése alapján a fegyelmi jogkör gyakorlója indokoltan utasította el az egyeztető eljárás alkalmazását.

A Nktv. 58.§ (10) bekezdése alapján értesíteni kell a tanulót, illetve a kiskorú szülőjét, és meg kell jelölni azt az indokot, amely miatt a fegyelmi eljárás megindul. A Kúria álláspontja szerint e szabálynak megfelelt az iskola tájékoztatója, ugyanis ez a jogszabályi rendelkezés nem értelmezhető úgy, hogy a fegyelmi tárgyalás megindításáról szóló 2013. évi december 13-i levélben az oktatási intézménynek részletesen fel kellett volna sorolni valamennyi, a felperes által elkövetett fegyelemsértést. Ehelyett indokolt és okszerű volt kizárólag összefoglalóan megjelölni a terhére rótt fegyelmi vétség, így azt, hogy a felperes sorozatosan megszegte a házirendet és az erkölcsi kódexet.

Megalapozottan jutott arra a következtetésre az elsőfokú bíróság, hogy a szülők az iskola folyamatos tájékoztatásának eredményeként pontosan tudták, hogy a gyermekükkel kapcsolatosan milyen problémák merültek fel. A Kúria álláspontja szerint a szülők háritó és együttműködést nélkülöző magatartása nem teszi semmissé a tájékoztató levelekben foglaltakat. Ennek körében fontos hangsúlyozni, hogy az iskolának nem volt kötelezettsége megismételni és részletesen (akár szó szerint, vagy mozdulatról mozdulatra) leírni, ismertetni a felperes által használt obszcén kijelentéseket, az általa tanúsított szexuális viselkedéseket, az iskolatársaival, valamint a pedagógusokkal szemben tanúsított tiszteletlen magatartásának részleteit. Összefoglalóan, azokat megjelölve, időpontokhoz kötötten elegendő az erről szóló tájékoztatás. A kifogásokkal kapcsolatos részletes tájékoztatást a szülők elsősorban a felperestől kaphatták volna meg, és ennek hiányába került sor az iskola tájékoztatására.

A Kúria álláspontja szerint jelentősége van annak is, hogy az EMMI rendelet 56.§ (3) bekezdése alapján a fegyelmi eljárás megindításától 30 napon belül és egy tárgyaláson kell befejezni a fegyelmi eljárást. Ebből eredően az eljárás rapid jellegű, időhúzásra nem biztosít lehetőséget sem a tanulónak, sem a

szülőknek, sem az iskolának.

A lefolytatott fegyelmi tárgyalás megfelelt a követelményeknek, azon - a szabályos összehívást követően - a szülők, illetve a kiskorú felperes is megjelent. A szülőknek azon kifogása, hogy ez a fegyelmi tárgyalás nem volt valóságos fegyelmi tárgyalás, csupán egy vita, részben igazat ad a Kúria, ez azonban egyértelműen a felperesi szülők magatartására vezethető vissza, akik nem tanúsítottak együttműködő magatartást, folyamatosan kétségbe vonták az eljárás jogalapját, a gyermekkel szemben felhozott valamennyi vádat, holott ezzel kapcsolatos tájékoztatást a megbeszélések során megkapták. A felperes a saját szülei eljárást akadályozó, hátráltató magatartására visszavezethető hiányosságokra alappal nem hivatkozhat, azok az oktatási intézményre nem háríthatók.

Az elsőfokú bíróság helyesen döntött a felperes fegyelmi tárgyalásáról készült hangszalagfelvétel becsatolásának elutasításáról, tekintettel arra, hogy a hangfelvételtől készült jegyzőkönyvnek nem kell szó szerint tartalmaznia az egész eljáráson történeteket, figyelemmel arra, hogy a jegyzőkönyvnek az EMMI rendelet 56.§ (6) bekezdése alapján az elhangzott nyilatkozatok főbb megállapításait kell tartalmaznia. Szó szerint csak azokat a nyilatkozatokat, amelyeket a tanuló, a szülő, vagy a fegyelmi tárgyalás vezetője ilyenként kér feltüntetni. A perbeli esetben rendelkezésre álló fegyelmi tárgyalási jegyzőkönyvről kétséget kizáróan megállapítható, hogy az iskola törekedett a fegyelmi tárgyaláson elhangzott valamennyi nyilatkozat szó szerinti rögzítésére. A jegyzőkönyvezés sajátossága, hogy ha egy időben több ember beszél, az így elhangzott nyilatkozatokat nem lehet pontosan és szó szerint rögzíteni. Az ezzel kapcsolatos összefoglalók ezt jól tükrözik a jegyzőkönyvben, amelyek önmagukban nem teszik hiteltelenné a jegyzőkönyv további tartalmát.

Itt jegyzi meg a Kúria, hogy a felperes mindvégig általános hivatkozást tett a tényállást és a fegyelmi eljáráson elhangzottakat illetően, így az okiratokkal igazolt és logikai láncot alkotó tények tekintetében nem ébresztett kétséget.

A felperes fegyelmi eljárással szembeni általános kifogásait igyekezett feltárni és vizsgálni az elsőfokú bíróság, ezért meghallgatásokat foganatosított. A lefolytatott bizonyítási eljárás eredményeként az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg, hogy sem a felperes, sem szülei nem tudtak olyan érdemi előadást tenni, amely megcáfolta volna a fegyelmi iratokban, illetőleg az iskola igazgatója, igazgatóhelyettese, továbbá az osztályfőnök tanúnyilatkozatában foglaltakat.

E körben utal a Kúria arra, hogy a gyermek ... napjától folyamatosan tanúsított magatartását jól tükrözik a magatartásfüzetbe, az ellenőrzőbe beírt pedagógusi kifogások, illetőleg a szülői munkaközösség által írt levél is. Az

osztályfőnök és az oktatási intézmény vezetői által előadottak is egyértelművé teszik, hogy a felperes olyan alapvető magatartási szabályokat sértett, a tanulói kötelezettségeit olyan mértékben nem teljesítette, ezen túlmenően egy keresztény szellemiségű iskolában olyan különösen kirívó magatartást tanúsított obszcén megjegyzéseivel és szexuális tárgyú megnyilvánulásaival és viselkedéseivel, amely az osztálytársak, a pedagógusok és a szülők véleménye alapján is elfogadhatatlan volt.

Mindezekre figyelemmel okszerűen jutott nemcsak a fegyelmi bizottság, de az elsőfokú bíróság is arra, hogy a felperes fegyelmi vétsége kirívónak minősül.

A Kúria álláspontja szerint ha egy hatodik osztályos tanuló a folyamatos és több irányú pedagógusi jelzések, az osztálytársak kifogásai, továbbá a szülői megbeszélések ellenére semmit sem változtat a magatartásán, a szülők pedig elhárítják a szakirányú segítség igénybevételét, továbbá a tanuló a beiratkozását követő két-három hónapon keresztül úgy viselkedik, hogy lényegében valamennyi tanulói kötelezettségét megsérti, és viselkedése alapvetően különbözik az iskola szellemiségétől, az iskola által megvalósítani kívánt céloktól, akkor javulás ebben a helyzetben okszerűen nem várható. A szülők együttműködésének eredménytelensége, illetőleg a gyermek magatartásának, hozzáállásának változatlansága a Kúria álláspontja szerint is jogszerűen juttatta el a fegyelmi bizottságot arra a következtetésre, hogy a felperessel szemben az iskolából való eltávolítás az egyetlen eszköz, amely a magatartásával arányban áll. A felperes által tanúsított magatartások indokolttá tették a házirend szerinti fokozatosság elvének mellőzését.

A Kúria szükségtelennek tartja a felperesi felülvizsgálati kérelemben történő azon hivatkozások vizsgálatát, hogy a felperes tanulmányi eredményei és hiányzása körében tévesek a határozati és ítéleti megállapítások. Utóbbi kérdéskörben elsődlegesen arra utal a Kúria, hogy az igazolás benyújtásának megvan a maga határideje, a határidőn túl benyújtott igazolás nem változtat azon a tényen, hogy a felperes a távolmaradását nem igazolta, így mulasztása igazolatatlannak minősül. Az iratok között rendelkezésre álló bizonyítvány pedig egyértelműen és közokiratként tanúsítja a felperes tanulmányi eredményének rendkívül alacsony színvonalát, amely önmagában is alátámasztja a felperes tanulmányi kötelezettségeinek teljesítésével kapcsolatosan kifejezett pedagógusi kifogásokat.

Mindezek alapján a Kúria álláspontja szerint az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelésére vonatkozó Pp. 206.§ (1) bekezdésében foglaltakat nem sértette meg, a rendelkezésre álló bizonyítékokat a bíróság okszerűen és logikusan értékelte. A rendelkezésre álló adatok egyértelműen alátámasztották a felperesi kötelezettségszegések rendkívül súlyos jellegét, a fegyelmi

vétségek elkövetését, azok megvalósulását, az iskola célkitűzéseivel és szellemiségével ellentétes voltát. A bizonyítékok logikus és okszerű értékelésének alátámasztásaként utal a Kúria arra, hogy a felperes magatartásával szemben nemcsak a pedagógusok, de az osztálytársai, illetőleg osztálytársai szülei is megfogalmazták a kifogásaikat. Ez azt jelenti, hogy a felperessel érintkező személyek összessége azon a véleményen volt, hogy a felperes viselkedése elfogadhatatlan, nem tud beilleszkedni ebbe a közösségbe, nem hajlandó elfogadni a közösség szabályait és ahhoz igazodni sem akar. Mindezek alapján pedig nem várható el egy oktatási intézménytől, hogy a többi tanuló jogainak gyakorlását háttérbe szorítva biztosítsa a felperes oktatási intézményben történő nevelését, különösen, hogy a tanulói kötelezettségek teljesítése egyidejűleg biztosítja az iskola más tanulóinak joggyakorlását. E körben utalni kell a Nktv. 46.§ (7) bekezdésére, mely szerint a tanuló jogainak gyakorlása nem sértheti a társai, illetőleg a közösség jogait. Felperes esetében pedig pontosan ez történt, a felperes úgy gyakorolta tanulói jogait, hogy az alapvetően sértette az osztálytársai, illetőleg a közösség jogait, mely így nyilvánvalóan olyan konfliktushelyzetet teremtett, amely más módon, mint az iskolából történő eltávolítással, nem volt megoldható.

A Kúria álláspontja szerint a felperessel szemben lefolytatott fegyelmi eljárás törvényességére, a felperessel szemben alkalmazott fegyelmi büntetés jogszerűségére nincs kihatással az, hogy az oktatási intézmény a felperes számára más iskolába való átíratás lehetőségét miként biztosította, így e körben szükségtelen a tények vizsgálata.

A fentiekre tekintettel a Kúria levonta azt a következtetést, hogy az elsőfokú bíróság ítélete a felülvizsgálati kérelemben hivatkozott jogszabályokat nem sérti, ezért a jogerős ítéletet a Pp. 275.§ (3) bekezdése alapján hatályában fenntartotta.

Az alperes az elsőfokú eljárásban perköltséget nem igényelt, ezzel ellentétes nyilatkozatot a felülvizsgálati eljárásban sem tett, ezért a Kúria a perköltség viseléséről való rendelkezést a Pp. 78.§ (2) bekezdése alapján mellőzte.

A felperes személyes költségmentessége folytán az 1990. évi XCIII. törvény 50.§ (1) bekezdése szerinti mértékű felülvizsgálati illetéket az állam viseli a 6/1986.(VI.26.) IM rendelet 14.§-a alapján.

Budapest, 2014. november 19.

Dr. Tóth Kincső s.k. tanácselnök, előadó bíró,

Dr. Rothermel Erika s.k. bíró, Dr. Márton Gizella s.k. bíró